

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 19C/193/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215815
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agáta Štefaničová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2015:7712215815.1

Rozhodnutie

Okresný súd Michalovce samosudkyňou JUDr. Agátou Štefaničovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Návrh vo veci samej zamietá.

III. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným súdu 27.9.2012 domáhal proti žalovanému náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku exekúciu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.. dlžníkoQ.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo Ex 351/2012. Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom návrh bol spísaný vo forme zápisnice u súdneho exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu návrhu, exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.5.2012 (konanie začalo 19.1.2012), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda po viac ako 118 dňoch omeškania. Tvrdil, že nedisponuje príslušným exekučným titulom ani návrhom na vykonanie exekúcie, pretože tieto podklady sú u súdneho exekútora, u ktorého sa spisoval aj návrh na vykonanie exekúcie a dokazovanie odkázal na príslušný exekučný spis súdu. Uviedol, že postup exekučného súdu bol nesprávny, v rozpore so zákonom, pretože neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala súdu postupovať so zbytočnými prietahmi tak, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Ďalej tvrdil, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu realizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak zásadu právneho štátu - zásadu legality zakotvenú v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Exekučný súd nie je súdom, ktorý môže meritórne rozhodovať o veci, pretože táto právomoc všeobecného súdu je daná iba za podmienok definovaných v ustanovení § 40 ZoRK. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu a časti istiny, a to bez splnenia

zákoných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku medzi rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Takýto postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože v tomto prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia a žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie pristúpil až v pomerne dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Žalobca z dôvodu nesprávneho úradného postupu uplatnil náhradu majetkovej škody, a tak isto aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochrany zaručeného článku 46 ods. 1 Ústavy SR, a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článku VI. ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup Okresného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. V prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu v zákonnej lehote mohol efektívne a účinne uskutočniť rád iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy v spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom stratu dôvery práva na spravodlivé riešenie veci, a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie si uplatnil nemajetkovú ujmu.

Majetkovú škodu vyčíslil na 4564,71 Eur ako náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Nemajetkovú ujmu vyčíslil na 912,94 Eur.

Žalobca ďalej v návrhu uviedol, že nárok na náhradu škody v súlade s ustanovením § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. uplatnil písomnou žiadosťou u žalovaného, žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Dokazovanie v tomto smere odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR a súd.

Žalovaný s návrhom nesúhlasil a žiadal ho zamietnuť. Svoje stanovisko odôvodnil tým, že v žalobe sa vyskytuje viacero nedostatkov, a to napr. uvedený odlišný dátum narodenia povinných v žalobách ako dátum narodenia v petíte, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia žiadostí o udelenie poverenia podaných na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátum kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch, nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a iné. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalobca tvrdí, že nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných v exekučnom konaní, čo sa nezakladá na pravde, pretože tieto mu museli byť známe v rámci doručovania, napr. uznesenia o zmene súdneho exekútora. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom je jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd odmietol sťažnosti žalobcu pre porušenie jeho ústavného práva nečinnosťou exekučného súdu. Žalovaná ďalej poukázala na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, pretože žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora ale namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Žalovaný ďalej uvádza aj rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačné na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si nárok uplatňuje. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stavenej lehote. Táto nejasnosť sa prejavuje najmä v žalobách, kde namietaným nesprávnym úradným postupom má byť skutočnosť, že Okresný súd o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v 15-dňovej lehote. Žalovaná ďalej poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a vzhľadom na skutočnosť, že

už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené žaloby vo veci samej je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zadŕžaním alebo iným pozbavením osobne slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, a nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 § 11. Ďalej poukázal na ustanovenie § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., a to ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo iba uspokojí jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojuje jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z uvedeného dôvodu žalovaná považuje nárok žalobcu za predčasne uplatnený. Ďalej uviedla, že žalobca napriek opakovaným výzvam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadne informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ani nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, resp. jeho insolventnosťou, stratou kontaktu s povinným a iné. Žalobca neposkytol absolútnu žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť tento nárok predbežne prerokovať. Žalovaný ďalej poukázal na podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., pre ktoré je potrebné nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tieto podmienky súčasne. K prietahom týkajúcich sa nevydania poverenia alebo nerozhodnutie o návrhu o žiadosti o udelenie poverenia v 15-dňovej lehote žalovaná uviedla, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhoduje do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, avšak táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) a d), pričom ide o exekučné tituly, ktorými sú vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Z uvedeného vyplýva, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. K rozhodovaniu, ktorým súd zamietal žiadosti o udelenie poverenia žalovaný uviedol, že tento postup je možné chápať dvomi spôsobmi, jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia, a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Uviedla, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, avšak v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí nenašiel svoj bezprostredný vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia, to je ako súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože toto právo patrí iba v prípade ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom súd, ktorý rozhoduje o náhradu škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Preto je nevyhnuté aby pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní v opravnom prostriedku. Táto podmienka nepochybne nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. K nedodržaniu lehoty na rozhodnutie, ktorý sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote uviedol, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určuje lehotu 15 dní na vydanie poverenia, a túto lehotu nemožno automaticky vzťahovať aj na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Odkázala v tejto časti na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. 1Us/16/0. Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., o znení účinnom od 1.1.2013 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, spočívajúci v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prietahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti, na prietahy žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, na prietahy z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho zavinenia, ktoré má za následok prietahy v súdnych konaní právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo

porušené právo na prerokovania veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, alebo žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existoval právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní alebo vydané rozhodnutie ESLP, alebo Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný ďalej namietal vyčíslenú náhradu škody v jednotlivých konaniach. Uviedol, že žalobca na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke, pričom si vyčíslił uplatnenú škodu na základe paušálnych nákladov spočívajúcich v administratívnych výdavkoch, funkčných výdavkoch, mzdových výdavkoch a výdavkoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uviedol, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadostí o udelenie poverenie na vykonania exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalovaná poukázala, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi pri svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva aj informačný systém, ktorý poskytuje prehľad úverov, pričom takýto systém využíva nielen počas domnelých prietahov ale aj pred týmto obdobím ako aj po ňom, a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie ale aj takých, o ktorých žiadne exekučné konanie neprebíha. Tak isto udržiavanie systému žalobca musí vykonávať na každodennej báze najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu ako ich poskytuje aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu.

Žalobca sa pojednávania konaného 6.7.2015 nezúčastnil a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a tvrdil, že mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení alebo nevylúčení tunajších sudcov z prejednávanej veci. Zároveň navrhol dokazovanie, resp. jeho doplnenie, pretože zadal objednávku na vypracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslił výšku škody, za ktorú zodpovedá žalovaná.

Súd návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, pretože návrh nespĺňal náležitosti ustanovenia § 119 ods. 2 O.s.p. a dôvody v návrhu uvádzané nepovažoval za dôležité dôvody na odročenie pojednávania. Žalobca o tom, že pojednávajúca sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania veci má vedomosť viac ako rok, pretože o tom rozhodol nadriadený súd a toto rozhodnutie mu bolo doručené v rámci spojeného konania 19C/141/2012. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13.1.2014. Bolo mu doručené aj rozhodnutie dovolacieho súdu o dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu nadriadeného súdu o nevylúčení pojednávajúcej sudkyne z prejednávania veci. Návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom o výške spôsobenej škody súd považoval vzhľadom na dôvody uvádzané nižšie za nadbytočné. Súd poukazuje na to, že konanie začalo 27.9.2012, preto mal žalobca dostatočný časový priestor a predloženie relevantného výpočtu tvrdenej škody, ako aj iných dôkazov v konaní.

Žalobca zároveň požiadal o prerušenie konania podaním zo dňa 3.7.2015. Návrh odôvodnil tým, že na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010 prebieha konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 7.10.2013 podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika. Položené prejudiciálne otázky boli nasledovné: 1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník využije všetky právne prostriedky príslúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia, 2. v prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu, 3. ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú zodpovedá členský štát a či možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením, a 4. má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy prednosť pred náhradou škody. Podľa žalobcu zodpovedanie týchto otázok má zásadný význam pre toto konanie, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny

význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Súd návrh na prerušenie konania zamietol z týchto dôvodov:

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., súd môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru súdu rozhodnutie o položených prejudiciálnych otázkach nemá význam pre toto konanie. Ako súd odôvodňoval aj v samotnom rozsudku, nárok žalobcu bol posudzovaný striktne v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca si uplatnil v tomto konaní nárok na náhradu škody z toho dôvodu, že súd nevydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, čo bolo vykonaným dokazovaním vyvrátené (žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu 23.2.2012, rozhodnutie vydané 27.2.2012, teda v 15-dňovej lehote) a ďalej si žalobca uplatnil nárok z nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Ak by aj Súdny dvor EÚ skonštatoval, že postup exekučných súdov nie je správny ak zamietajú žiadosti o udelenie poverenia vo veciach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, nezabavuje to žalobcu povinnosti preukázať, že nezákonné rozhodnutie bolo zrušené, pretože iba takýto postup oprávňuje nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2013 Z.z.

Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav.

Zo spisu 11Er/109/2012 tunajšieho súdu bolo zistené, že dňa 23.2.2012 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod Ex 551/2012 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnému IvU. o vymoženie 1562,91 Eur s príslušenstvom. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný zápisnične u súdneho exekútora dňa 19.1.2012. Uznesením zo dňa 27.2.2012 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie. Odvolací súd uznesením 13CoE/179/2012 zo dňa 22.10.2012 potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré tak nadobudlo právoplatnosť dňa 30.11.2012.

Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil takto:

Podľa § 3 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej len zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1, 2 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.

Podľa § 6 ods. 1 zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1,2 zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon

alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1,2 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 19 ods 1,2,3 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Súd po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Zákon 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a podmienky jej uplatnenia. Štát zodpovedá sa škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody musí oprávnená osoba uplatniť postupom upraveným v citovanom zákone.

Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na tom základe, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, teda uplatnil si voči štátu zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zároveň nesprávny úradný postup žalobca videl vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Žalobca mal pravdepodobne na mysli postup súdu, ktorého výsledkom bolo vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Na tomto mieste súd poznamenáva, že o nesprávny úradný postup nejde, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia.

Z kontextu žaloby preto vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok z nesprávneho úradného postupu (nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote) a z nezákonného rozhodnutia (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia).

V prvom prípade je potrebné preukázať, že žalobca pred podaním žaloby na súd predbežne prerokoval svoj nárok s príslušným orgánom (v tomto prípade s Ministerstvom spravodlivosti) a že jeho nároku nebolo kladne vyhovené. Druhou podmienkou je preukázanie, že dotknutý orgán štátu nevykonal úkon v zákonom stanovenej lehote a že nevykonanie úkonu bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

Žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalobca v návrhu uviedol, že v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku. Do spisu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovaného uplatnil a kedy, a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR.

Žalovaný síce nepoprel, že mu žalobcom bol návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a pod. Súd nevidí akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať súd alebo žalovaný. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobca prístup, alebo ktorý by mu nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobca neponechal kópiu návrhu, sám sa dostal do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania.

Ani skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote sa nezakladajú na pravde. Žalobca sa domáhal náhrady škody na tom základe, že súd nerozhodol v 15.dňovej lehote určenej v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a konštatoval prieťahy súdu 118 dní, t.j. zhruba 4 mesiace. Z exekučného spisu bolo zistené, že žiadosť o udelenia poverenia bola súdu doručená 23.2.2010 a rozhodnuté o zamietnutí žiadosti 27.2.2012, teda do 4 dní.

Žalobca nijakým spôsobom nevysvetlil ani nepreukázal, čo ho viedlo ku konštatovaniu 4 mesačného prieťahu. Neuviedol, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia tunajšiemu súdu a teda od akého dátumu plynutie lehoty na vydanie poverenia počítal. Ako sám tvrdil v žalobe, touto informáciou nedisponoval a odkázal na exekučný spis tunajšieho súdu, ktorého spisovú značku v návrhu ani neuviedol a dokazovanie v tomto smere preniesol na súd. Lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku začína plynúť doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu a nie začatím exekučného konania. V kontexte odôvodnenia žaloby v časti dokazovania súd poukazuje na to, že argumentácia žalobcu neobstojí v žiadnej rovine, pretože jeho tvrdenie o nevedomosti spisovej značky, dátumu, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a iných relevantných informácií pre konanie, je zavádzajúce. Žalobca je účastníkom exekučných konaní ako oprávnený. Nič mu ako účastníkovi nebránilo získať potrebné informácie zo súdneho spisu, do ktorého má právo nahliadať. Spisová značka súdu bola prvotne zistiteľná od súdneho exekútora, ktorému súd vydal poverenie. Aj konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je sporovým konaním a je na žalobcovi skutočnosti tvrdené v žalobe aj preukázať. Táto povinnosť zo strany žalobcu absolútne absentuje. Dôkaznú povinnosť žalobca preniesol na súd resp. na žalovaného.

Pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ktorými sú uznesenia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia, pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok: 1. predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2. vydanie nezákonného rozhodnutia, 2.vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom a 5.podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého by sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako bolo vyššie uvedené, žalobca nepreukázal, že nárok predbežne prerokoval so žalovaným. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonných rozhodnutí. Z exekučného spisu, ktorý je pripojený ku konaniu nevyplýva, že by uznesenie, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, bolo zrušené. Žalobca o tom súdu žiadne dôkazy nepredložil, dokonca to v žalobe ani netvrdil. Zo spisu vyplýva, že žalobca proti zamietajúcejmu uzneseniu podal opravný prostriedok, rozhodnutie súdu I. stupňa však bolo potvrdené. Exekučný spis neobsahuje žiadne podania žalobcu týkajúce sa prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje nesprávnosťou rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, ktorú nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Súd poukazuje na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam. Súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobcu rozhoduje. Rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobca namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je návrh žalobcu nedôvodný a v rozpore so zák. č. 514/2003 Z.z.

Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., preto nie je daný samotný základ nároku žalobcu. Súd sa z uvedeného dôvodu nezoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požadoval.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a pri vyhlasovaní rozsudku ich priznal úspešnému žalovanému. Žalovaný trovy konania nevyčísľil v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, preto mu ich súd v konečnom dôsledku nepriznal (§ 151 ods. 1,2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť:

- proti ktorému rozhodnutiu smeruje,
- v akom rozsahu sa napáda,
- v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny
- a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., to znamená, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

§ 42 ods. 3 O.s.p.

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné:

- ktorému súdu je určené
- kto ho robí
- ktorej veci sa týka
- čo sa podaním sleduje
- musí byť podpísané a datované

Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (položka 21 Sazdobníka súdnych poplatkov)